Journal of Buddhist Education and Research
JBER ISSN: 2586-9434 (Print) Vol.12 No.2 (April-June 2026)

Research Paper
JBER Scope: Education

การพัฒนาทักษะด้านการฟังและการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้วยสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษผ่านเพลง

The Development of Learners' English Listening and Pronunciation Skills through English Phonetics Using Songs

วไลพร ศาสนประดิษฐ์[1*]

[1]คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ, สงขลา, ประเทศไทย

Walaiporn Sasanapradit[1]
[1]Faculty of Humanities and Social Sciences, Thaksin University, Songkhla, Thailand
✉: walaiporn@tsu.ac.th
(*Author Corresponding Email)

Received: 17 April 2026; Revised: 30 April 2026; Accepted: 12 May 2026
© The Author(s) 2026

บทคัดย่อ

การวิจัยกึ่งทดลองนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถของผู้เรียน 3 ทักษะ ได้แก่ การฟังการจำแนกลักษณะต่าง ๆ ทางเสียงของคำ และการออกเสียง ก่อนและหลังเรียนสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษผ่านเพลง กลุ่มตัวอย่างเป็นแบบเจาะจง ประกอบด้วยนิสิตเอกภาษาอังกฤษจำนวน 32 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบทดสอบวัดความสามารถก่อนและหลังเรียน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละ ควบคู่กับการใช้สถิติเชิงอนุมานเพื่อทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบค่าทีแบบกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระต่อกัน ผลการวิจัยพบว่าหลังการเรียนรู้ด้วยสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษผ่านเพลง ผู้เรียนมีความสามารถในทุกทักษะสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยทักษะการฟังมีคะแนนเฉลี่ยจากระดับต่ำ ($\bar{x}$ = 2.31, S.D. = 0.47) เพิ่มขึ้นเป็นระดับสูง ($\bar{x}$ = 4.06, S.D. = 0.62) ทักษะการจำแนกลักษณะทางเสียงมีคะแนนเฉลี่ยจากระดับต่ำ ($\bar{x}$ = 2.13, S.D. = 0.42) เพิ่มขึ้นเป็นระดับสูง ($\bar{x}$ = 3.88, S.D. = 0.75) และทักษะการออกเสียงมีคะแนนเฉลี่ยจากระดับต่ำ ($\bar{x}$ = 2.22, S.D. = 0.55) เพิ่มขึ้นเป็นระดับสูง ($\bar{x}$ = 3.72, S.D. = 0.73) เมื่อพิจารณาในภาพรวม คะแนนเฉลี่ยความสามารถทุกด้านของผู้เรียนเพิ่มขึ้นจาก 2.22 เป็น 3.89 คิดเป็นร้อยละที่เพิ่มขึ้นถึง 75.23 โดยทักษะที่มีการพัฒนาสูงสุดคือทักษะการจำแนกลักษณะทางเสียงซึ่งเพิ่มขึ้นร้อยละ 82.16 รองลงมาคือทักษะการฟังที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 75.76 และทักษะการออกเสียงที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 67.57 ตามลำดับ ผลการวิจัยนี้ชี้ชัดว่าการจัดการเรียนรู้สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษผ่านเพลงเป็นรูปแบบและวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพสูงวิธีหนึ่งที่สามารถพัฒนาทักษะด้านการฟัง การจำแนกเสียง และการออกเสียงของผู้เรียนได้อย่างเป็นรูปธรรม และสามารถนำไปประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต่อไปได้

คำสำคัญ : สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ, เพลง, ทักษะการฟัง, ทักษะการจำแนกลักษณะทางเสียงของคำ, ทักษะการออกเสียง

Abstract

This quasi-experimental study aimed to compare learners' abilities in three skills: listening, sound discrimination, and English pronunciation before and after learning English phonetics through songs. The sample, selected through purposive sampling, consisted of 32 English major undergraduates. The research instrument was a pre-test and post-test to evaluate the learners' abilities. The data were analyzed using descriptive statistics (mean, standard deviation, and percentage) and inferential statistics (Paired-Samples t-test) for hypothesis testing. The results revealed that after learning English phonetics through songs, the learners' abilities in all skills were significantly higher than before the instruction at the .05 level of statistical significance. The mean score for listening skills increased from a low level (M = 2.31, SD = 0.47) to a high level (M = 4.06, SD = 0.62). The mean score for sound discrimination skills rose from a low level (M = 2.13, SD = 0.42) to a high level (M = 3.88, SD = 0.75). Similarly, the mean score for pronunciation skills improved from a low level (M = 2.22, SD = 0.55) to a high level (M = 3.72, SD = 0.73). Overall, the learners' average proficiency score increased from 2.22 to 3.89, representing a 75.23% improvement. The skill with the highest development was sound discrimination (82.16% increase), followed by listening (75.76% increase) and pronunciation (67.57% increase), respectively. This research suggests that learning English phonetics through songs is an effective teaching method for developing learners' listening, sound discrimination, and pronunciation skills concretely. The findings can be applied as a guideline for promoting the teaching and learning of the English language in the future.

Keywords: English phonetics, songs, listening skills, sound discrimination skills, pronunciation skills

1. บทนำ

เป็นที่ทราบกันดีว่า **“เสียง”** เป็นองค์ประกอบพื้นฐานสำคัญที่มนุษย์ใช้เพื่อเป็นสื่อกลางในการสื่อสารระหว่างกันในทุกภาษารวมถึงภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากลที่ใช้สื่อสารกันทั่วโลก ผู้ใช้ภาษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านทักษะการฟังและการพูดจำเป็นจะต้องให้ความสำคัญกับเรื่องของเสียง โดยผู้ใช้ภาษาจะต้องได้ยินเสียงหรือรับรู้เสียงที่ถูกต้องในฐานะผู้ฟังเป็นพื้นฐานก่อนเพื่อนำไปสู่การออกเสียงอย่างถูกต้องในฐานะผู้พูดในลำดับต่อไป ทั้งนี้เพื่อให้การสื่อสารทางการพูดระหว่างกันในแต่ละครั้งสามารถดำเนินต่อไปได้และสำเร็จลุล่วงดังที่ตั้งใจ แนวคิดข้างต้นสอดคล้องกับแนวคิดของ Hewings (2004, อ้างถึงใน ปรารถนา ผดุงพจน์, 2567) ดังนี้ “การออกเสียงเป็นสิ่งที่สำคัญต่อการพูดและการฟัง สำหรับความสำคัญต่อการพูดนั้นผู้พูดจำเป็นต้องออกเสียงให้ชัดเจนและถูกต้อง สำหรับการฟังผู้ฟังจะต้องสามารถวิเคราะห์คำพูดที่ได้ยินตามหน่วยเสียงในระบบเสียงเพื่อตีความหมายตามเสียงที่ยินได้อย่างถูกต้อง ดังนั้นการออกเสียงในภาษาอังกฤษจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนภาษา” นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2544, อ้างถึงใน ปรารถนา ผดุงพจน์, 2567) ดังนี้ “การที่ผู้เรียนไม่สามารถเปล่งเสียงที่เจ้าของภาษาฟังแล้วเข้าใจได้ก็ยังไม่ถือว่าสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้” จะเห็นได้ว่าเสียงและความหมายมีความเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กัน เมื่อเสียงถูกเปล่งออกมาอย่างไรก็จะมีความหมายสื่อออกมาตามนั้น

ด้วยความสำคัญของเสียงในภาษาที่มีต่อการสื่อสารความหมายดังได้กล่าวแล้วนั้น ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ผู้สอนจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องคำนึงถึงและให้ความสำคัญกับการส่งเสริมการเรียนรู้

ดังกล่าว รวมถึงการเลือกวิธีหรือแนวทางการฝึกฝนในเรื่องของการออกเสียงภาษาอังกฤษในประเด็นต่าง ๆ ให้กับผู้เรียนอย่างถูกต้องและเหมาะสม อันจะส่งผลต่อระดับความสามารถในการสื่อสารทางการพูดที่ดีขึ้น ด้วยเล็งเห็นถึงความสำคัญดังกล่าว คณะศึกษาศาสตร์ร่วมกับคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ซึ่งเป็นหลักสูตรผลิตครูภาษาอังกฤษที่มีคุณภาพให้กับสถานศึกษาต่าง ๆ ทั้งระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา จึงได้กำหนดให้มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงภาษาอังกฤษในโครงสร้างของหลักสูตร ใช้ชื่อรายวิชา สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษสำหรับครู โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความรู้เรื่องการออกเสียงพยัญชนะและการออกเสียงสระภาษาอังกฤษ หลักการลงเสียงหนักเบา เสียงสูงต่ำในภาษาอังกฤษ ท่วงทำนองในการออกเสียงเพื่อสื่อความหมายที่แตกต่างกันทั้งในระดับคำ วลี และประโยค การกลายเสียงตามหลักสัทศาสตร์ กระบวนการเปลี่ยนแปลงของเสียงในการพูดต่อเนื่อง การถ่ายถอดเสียงในภาษาอังกฤษเป็นสัญลักษณ์ทางสัทศาสตร์ รวมถึงการฝึกทักษะการฟัง การจำแนกลักษณะทางเสียง และการออกเสียงผ่านเพลงให้กับนิสิตกลุ่มที่มีความประสงค์อย่างชัดเจนที่จะประกอบอาชีพครูสอนภาษาอังกฤษในอนาคต ทั้งนี้เพื่อเตรียมความพร้อมให้กับนิสิตครูให้เป็นผู้ **“รู้จริง เป็นต้นแบบได้ และถ่ายทอดเป็น”** สามารถทำหน้าที่แม่พิมพ์ที่มีคุณภาพในการถ่ายทอดความรู้เรื่องการออกเสียงภาษาอังกฤษให้กับศิษย์ของตนได้ รวมถึงสามารถประยุกต์ความรู้เพื่อแก้ปัญหาการออกเสียงให้กับศิษย์ได้เช่นกัน ฉะนั้นความรู้ความสามารถเรื่องการออกเสียงจึงเป็นศาสตร์ที่จำเป็นอย่างมากสำหรับผู้ที่จะประกอบอาชีพครูภาษาอังกฤษ เพราะไม่ว่านิสิตครูภาษาอังกฤษจะสอนทักษะใด หรือถ่ายทอดความรู้เรื่องใดให้กับศิษย์ก็ล้วนแล้วแต่ต้องผ่านการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง

และเพื่อศึกษาว่าวิธีใดที่จะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ลักษณะต่าง ๆ ทางเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง โดยเริ่มจากพื้นฐานสำคัญ คือการ “ฟังได้” ซึ่งหมายถึงความสามารถในการจำแนกลักษณะทางเสียงผ่านการฟัง และ “ถ่ายถอดเสียงเป็น” โดยใช้สัทอักษรสากล หรืออักษร IPA (International Phonetic Alphabet) ในการถ่ายถอดเสียงที่ได้ยินในรูปแบบคำอ่านที่ปรากฏในพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษได้อย่างถูกต้อง และที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน คือความสามารถในการออกเสียงคำภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องตามลักษณะเฉพาะประจำคำ จึงได้ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะด้านการฟังและการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้วยสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษผ่านเพลง” ขึ้น โดย**การนำ “เพลง”มาบูรณาการร่วมกับ “สัทศาสตร์” และ“การใช้พจนานุกรมอังกฤษ”** ทั้งนี้เพื่อสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียนภาษา เพลงช่วยให้ผู้เรียนมีความสนุกสนานเพลิดเพลิน ช่วยลดความวิตกกังวล (Affective Filter) (Krashen, 1982) ยิ่งไปกว่านั้นการนำ “เพลง”มาบูรณาการร่วมกับ“สัทศาสตร์” และ“การใช้พจนานุกรมอังกฤษ” ยังช่วยให้ผู้เรียนจดจำคุ้นชินกับสัทอักษรสากล (IPA) ที่ใช้ในการจำแนกลักษณะทางเสียงได้ดีกว่า และช่วยพัฒนาด้านการออกเสียงแบบต่อเนื่อง (Connected Speech) ให้กับผู้เรียนอีกด้วย ซึ่งการออกเสียงแบบต่อเนื่องเป็นลักษณะการแปรเปลี่ยนของเสียงที่ใช้ในการสื่อความหมายที่มักจะเกิดขึ้นเมื่อมีการพูดเร็ว ๆ ช่วยลดความเป็นทางการ และทำให้การพูดภาษาอังกฤษฟังเป็นธรรมชาติได้ดีกว่าการท่องจำแบบเดิม ๆ (Engh, 2013)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าทั้งภาษาและเพลงซึ่งมีดนตรีประกอบต่างก็เป็นศาสตร์ที่มนุษย์ใช้ในการสื่อสารและถ่ายทอดความคิดผ่านเสียง ผู้เกี่ยวข้องกับทั้ง 2 ศาสตร์จึงต้องเริ่มจากการรับรู้ผ่านการฟังที่ถูกต้องเป็นพื้นฐาน

อันจะนำไปสู่การออกเสียงที่ถูกต้อง ไม่ผิดเพี้ยน สามารถสื่อสารความหมายตรงตามเจตนารมณ์ของผู้ใช้ภาษาทั้งในรูปแบบการร้องเพลงและการพูดสื่อสาร

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถของผู้เรียนด้านทักษะการฟัง การจำแนกลักษณะต่าง ๆ ทางเสียงของคำตามรูปแบบการเขียนคำอ่านในพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ และการออกเสียงภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังเรียนสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษผ่านเพลง

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental Research) โดยมีรูปแบบการวิจัยเป็นแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One Group Pre-test-Post-test Design) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นรูปแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยใช้เหตุผลในการเลือกเพื่อความเหมาะสมในการวิจัย ประกอบด้วยนิสิตระดับปริญญาตรีหลักสูตรการศึกษาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา จังหวัดสงขลา จำนวน 32 คน เป็นนิสิตที่เรียนรายวิชา 0115263 (สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษสำหรับครู 2) โดยจัดเรียงลำดับเนื้อหาก่อนหลังตามที่ระบุในส่วนของขอบเขตเนื้อหาที่ใช้สอนดังนี้ การออกเสียงพยัญชนะและการออกเสียงสระภาษาอังกฤษ หลักการลงเสียงหนักเบา เสียงสูงต่ำในภาษาอังกฤษ ท่วงทำนองในการออกเสียงเพื่อสื่อความหมายที่แตกต่างกันทั้งในระดับคำ วลี และประโยค การกลายเสียงตามหลักสัทศาสตร์ กระบวนการเปลี่ยนแปลงของเสียงในการพูดต่อเนื่อง การถ่ายถอดเสียง (Transcription) ในภาษาอังกฤษเป็นสัญลักษณ์ทางสัทศาสตร์ ควบคู่ไปกับการฝึก 3 ทักษะผ่านเพลง (การฟัง การจำแนกลักษณะต่าง ๆ ทางเสียงของคำตามรูปแบบการเขียนคำอ่านในพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ และการออกเสียง) สำหรับการศึกษาวิจัยนี้ได้สร้างเครื่องมือเพื่อใช้พัฒนาทักษะต่าง ๆ ดังนี้

3.1 แบบทดสอบการฟังผ่านเพลง Stand by Me ร้องโดย Shayne Ward เป็นเพลงแนว Pop Ballad (พ๊อปบัลลาด) ซึ่งมีลักษณะเด่นคือมีทำนองนุ่มนวล เน้นอารมณ์และเนื้อหาที่ลึกซึ้ง โดยเฉพาะเรื่องความรักและการให้กำลังใจ เหตุผลที่เลือกเพลงนี้เป็นแบบทดสอบการฟัง เนื่องจากคำต่าง ๆ ที่อยู่ในเนื้อเพลง (Song Lyrics) ล้วนแล้วแต่เป็นคำภาษาอังกฤษที่มีโครงสร้างคำหรือโครงสร้างพยางค์ที่เอื้อต่อการเรียนรู้และการทดสอบการเรียนรู้ด้านสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของผู้เรียน รวมถึงความสามารถของนักร้องที่มีวิธีการออกเสียงภาษาอังกฤษตรงตามหลักสัทศาสตร์ ทั้งในส่วนของการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นเสียงก้องและเสียงไม่ก้อง การออกเสียงสระเดี่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งสระเลื่อนที่แสดงการเลื่อนของเสียงได้อย่างเด่นชัดและเป็นธรรมชาติ รวมถึงมีการออกเสียงในรูปแบบของการลดรูปของเสียงสระ (Reduced Pronunciation) และการออกเสียงแบบเต็มรูปของเสียงสระ (Unreduced Pronunciation) ในพยางค์หนักและพยางค์เบาได้อย่างถูกต้องตามลักษณะเฉพาะประจำคำ ดังนั้นเพื่อวัดระดับความสามารถด้านการฟังเสียงคำศัพท์ของผู้เรียน

รวมถึงให้ได้ผลลัพธ์ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด จึงได้ใช้เพลงดังกล่าวมาสร้างเป็นแบบทดสอบในรูปแบบ Cloze-test และใช้เป็นเครื่องมือในการวัดทักษะการฟังของผู้เรียน

3.2 แบบทดสอบการจำแนกลักษณะทางเสียงและการออกเสียงผ่านเพลงมีดังนี้

3.2.1 แบบทดสอบ 1 คำศัพท์ที่มีแกนพยางค์เป็นสระเดี่ยว (Monophthongs) จำนวน 5 คำ ดังนี้ impossible, stronger, unforgettable, wonder, reason

3.2.2 แบบทดสอบ 2 คำศัพท์ที่มีแกนพยางค์เป็นสระประสม 2 เสียง (Diphthongs) จำนวน 5 คำ ดังนี้ told, time, make, here, only

3.2.3 แบบทดสอบ 3 คำศัพท์ที่มีแกนพยางค์เป็นสระประสม 3 เสียง (Triphthongs) จำนวน 5 คำ ดังนี้ hire, inspired, our, hour, desire

3.2.4 เฉลยแบบทดสอบ 1-3

3.3 แบบฝึกการจำแนกลักษณะทางเสียงและการออกเสียงผ่านเพลงมีดังนี้

3.3.1 แบบฝึก 1 คำศัพท์ที่มีแกนพยางค์เป็นสระเดี่ยว (Monophthongs) จำนวน 5 คำ ดังนี้ unreachable, together, nothing, story, loosing

3.3.2 แบบฝึก 2 คำศัพท์ที่มีแกนพยางค์เป็นสระประสม 2 เสียง (Diphthongs) จำนวน 5 คำ ดังนี้ weary, night, cold, know, future

3.3.3 แบบฝึก 3 คำศัพท์ที่มีแกนพยางค์เป็นสระประสม 3 เสียง (Triphthongs) จำนวน 5 คำ ดังนี้ fire, iron, admire, tire, sour

3.3.4 เฉลยแบบฝึก 1-3

3.4 ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านได้ทำการตรวจสอบค่า IOC (Index of Item-Objective Congruence) เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของเครื่องมือวิจัย และแก้ไขตามคำแนะนำ จากนั้นนำเครื่องมือที่ผ่านเกณฑ์โดยมีค่า IOC ≥ 0.5 ของแบบทดสอบและแบบฝึกที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีความคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างที่จะทำการศึกษา จำนวน 5 คน เพื่อทดสอบคุณภาพของเครื่องมือก่อนใช้จริง

3.5 การรวบรวมข้อมูลวิจัย

การรวบรวมข้อมูลก่อนเรียนและหลังเรียนโดยนำแบบทดสอบ 3.1, 3.2.1-3.2.4 ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง โดยมีรายละเอียดและขั้นตอนดังนี้

3.5.1 นำแบบทดสอบ 3.1 มาทดสอบความสามารถด้านการฟังของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคล ผ่านแบบทดสอบประเภทเพลงในรูปแบบ Cloze-test โดยผู้เรียนจะได้ฟังเพลง Stand by Me ร้องโดย Shayne Ward จำนวน 3 รอบ โดยรอบแรกให้ฟังเพื่อความเข้าใจเนื้อหาโดยรวม และอีกสองรอบถัดไปให้ฟังพร้อมกับเติมคำที่ขาดหายไปลงในช่องว่างในแต่ละข้อ จำนวน 30 ข้อ เพื่อทำให้เนื้อเพลงทั้งเพลงสมบูรณ์ ทั้งนี้เพื่อประเมินความสามารถด้านการฟังของผู้เรียนก่อนเรียน (Pre-test)

3.5.2 ลำดับต่อมานำแบบทดสอบ 3.2.1-3.2.4 ซึ่งประกอบด้วยคำศัพท์จากเนื้อเพลง หลักในการเลือกสรรคำโดยพิจารณาให้สอดคล้องกับชนิดของแบบทดสอบ 3.2.1-3.2.4 ดังนี้ แบบทดสอบ 1 คำศัพท์ที่มีแกนพยางค์เป็นสระเดี่ยว (Monophthongs) แบบทดสอบ 2 คำศัพท์ที่มีแกนพยางค์เป็นสระประสม 2 เสียง และแบบทดสอบ 3 คำศัพท์ที่มีแกนพยางค์เป็นสระประสม 3 เสียง (Triphthongs) มาทดสอบความสามารถด้านการจำแนกลักษณะทางเสียงของกลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคลก่อนเรียน (Pre-test) โดยผู้เรียนจะต้องเขียนคำอ่านของคำศัพท์ที่อยู่ในแบบทดสอบ 3.2.1-3.2.4 ในรูปแบบคำอ่านตามพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ ในการจำแนกลักษณะทางเสียงของคำดังกล่าวผู้เรียนจะต้องพิจารณาทั้งในส่วนของพยางค์หนักและพยางค์เบารวมถึงรายละเอียดของเสียงตามลักษณะเฉพาะประจำคำนั้น ๆ ด้วย

3.5.3 ขั้นตอนสุดท้ายให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงคำจากแบบทดสอบ 3.2.1-3.2.4 ที่ผ่านการจำแนกลักษณะทางเสียงด้วยตัวเอง ทั้งนี้เพื่อประเมินความสามารถของผู้เรียนด้านการจำแนกลักษณะทางเสียง และการออกเสียงตามลักษณะการจำแนกเสียงดังกล่าวก่อนเรียน (Pre-test)

3.5.4 ดำเนินการสอนความรู้ทางสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษสำหรับครู 2 โดยใช้เวลา 15 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวม 15 แผนการสอน โดยจัดเรียงลำดับเนื้อหาก่อนหลังตามที่ระบุในส่วนของขอบเขตเนื้อหาที่ใช้สอน เน้นการฝึกออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ (English Phonetics) ควบคู่ไปกับการฝึกใช้สัญลักษณ์แทนเสียงพูดหรือการถ่ายถอดเสียง (Transcription) การฝึกออกเสียงคำต่าง ๆ ตามที่ปรากฏในคำอ่าน (Phonemic Scripts) การฝึกฟังเพลงเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง และพัฒนาความสามารถด้านการจำแนกลักษณะทางเสียงของคำศัพท์ด้วยแบบฝึก 3.3.1-3.3.3 รวมถึงการฝึกการออกเสียงผ่านเพลง และเมื่อการสอนสิ้นสุดตามกรอบเวลาที่กำหนด จึงดำเนินการทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันกับฉบับทดสอบก่อนเรียน และทำทุกขั้นตอนเหมือนในข้อ 3.1, 3.2.1-3.2.4 อีกครั้ง

3.6 ประเมินผล

นำผลการทดสอบตามแบบทดสอบ 3.1, 3.2.1-3.2.4 ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษสำหรับครูผ่านเพลงมาเปรียบเทียบและวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์ตามสมมุติฐานที่วางไว้ โดยพิจารณาในแง่ระดับความสามารถของผู้เรียนด้านทักษะการฟัง ทักษะการจำแนกลักษณะต่าง ๆ ทางเสียงของคำตามรูปแบบการเขียนคำอ่านในพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ และทักษะการออกเสียง

3.6.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถของผู้เรียนก่อนเรียนและหลังเรียนสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษผ่านเพลงในด้านทักษะการฟัง ทักษะการจำแนกลักษณะต่าง ๆ ทางเสียงของคำตามรูปแบบการเขียนคำอ่านในพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ และทักษะการออกเสียง โดยการนำผลลัพธ์จากการประเมินความสามารถดังกล่าวข้างต้นก่อนเรียนและหลังเรียนมาเปรียบเทียบกัน ทั้งนี้ความสามารถของผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจะถูกประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน โดยมีเกณฑ์การวัดความสามารถของผู้เรียนในแต่ละทักษะจากต่ำสุด คือ 1 ไปสูงสุด คือ 5 และมีเกณฑ์การแปลความหมายแต่ละระดับคะแนนความสามารถของผู้เรียนดังนี้

ระดับคะแนน	ระดับค่าเฉลี่ย	ความหมาย

5	4.21 - 5.00	ระดับสูงสุด
4	3.41 - 4.20	ระดับสูง
3	2.61 - 3.40	ระดับปานกลาง
2	1.81 - 2.60	ระดับต่ำ
1	1.00 - 1.80	ระดับต่ำสุด

3.6.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยนี้วิเคราะห์และประมวลผลข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ร้อยละ (Percentage) และเปรียบเทียบความแตกต่างระดับความสามารถของผู้เรียนในด้านการฟัง การจำแนกลักษณะทางเสียง และการออกเสียงก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยค่าทีแบบกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระต่อกัน (Paired-Samples t-test)

3.6.3 กรอบแนวคิดการวิจัย

การศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะด้านการฟังและการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้วยสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษผ่านเพลง มีกรอบแนวคิดการวิจัยดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

4. ผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่องนี้ออกแบบมาเพื่อเปรียบเทียบความสามารถของผู้เรียนก่อนเรียนและหลังเรียนสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษผ่านเพลง ในด้านทักษะการฟัง ทักษะการจำแนกลักษณะต่าง ๆ ทางเสียงของคำตามรูปแบบการเขียนคำอ่านในพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ และทักษะการออกเสียง โดยผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้างต้น ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถของผู้เรียนในด้านทักษะการฟัง ทักษะการจำแนกลักษณะต่าง ๆ ทางเสียงของคำ และทักษะการออกเสียง ก่อนและหลังเรียน

ทักษะทางภาษา	ช่วงเวลา	ระดับความสามารถของผู้เรียน			t	(p-value)
		ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	(S.D.)	ความหมาย		
1. การฟัง	ก่อนเรียน	2.31	0.47	ระดับต่ำ	-21.80*	0.001
	หลังเรียน	4.06	0.62	ระดับสูง		
2. การจำแนกลักษณะทางเสียง	ก่อนเรียน	2.13	0.42	ระดับต่ำ	-15.38*	0.001
	หลังเรียน	3.88	0.75	ระดับสูง		
3. การออกเสียง	ก่อนเรียน	2.22	0.55	ระดับต่ำ	-15.60*	0.001
	หลังเรียน	3.72	0.73	ระดับสูง		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 1 เป็นผลลัพธ์ที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติทดสอบค่าทีแบบกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระต่อกัน (Paired-Samples t-test) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 32 คน ก่อนและหลังเรียนสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษผ่านเพลง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังแสดงในตารางที่ 1 มีรายละเอียดดังต่อไปนี้ พบว่าก่อนเรียนระดับความสามารถของผู้เรียนด้านทักษะการฟัง (Listening Skill) มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำ ($\bar{x}$ = 2.31, S.D. = 0.47) แต่หลังเรียนผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการฟังเพิ่มขึ้นอยู่ในระดับสูง ($\bar{x}$ = 4.06, S.D. = 0.62) เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังเรียน พบว่าคะแนนความสามารถด้านการฟังของผู้เรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -21.80$, $p < 0.001$) ในส่วนของทักษะการจำแนกลักษณะทางเสียง (Sound Discrimination Skill) ของคำตามรูปแบบการเขียนคำอ่านในพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ พบว่าก่อนเรียนผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำ ($\bar{x}$ = 2.13, S.D. = 0.42) แต่หลังเรียนคะแนนเฉลี่ยได้เพิ่มขึ้นอยู่ในระดับสูง ($\bar{x}$ = 3.88, S.D. = 0.75) ผลการทดสอบค่าทีชี้ให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -15.38$, $p < 0.001$) สำหรับทักษะการออกเสียง (Pronunciation Skill) ก่อนเรียนผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำเช่นเดียวกัน ($\bar{x}$ = 2.22, S.D. = 0.55) แต่หลังเรียนผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการออกเสียงอย่างชัดเจน โดยมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นอยู่ในระดับสูง ($\bar{x}$ = 3.72, S.D. = 0.73) ซึ่งความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังเรียนนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -15.60$, $p < 0.001$) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตารางที่ 1 ชี้ให้เห็นว่าการเรียนสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษสำหรับครูผ่านเพลงสามารถพัฒนาความสามารถของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพในทุกทักษะที่ทำการวัดและประเมินผล คะแนนความสามารถโดยเฉลี่ยของผู้เรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทุกด้าน ทั้งทักษะการฟัง การจำแนกลักษณะทางเสียง และการออกเสียง และชี้ให้เห็นด้วยว่ากิจกรรมการเรียนรู้ที่จัดขึ้นประสบความสำเร็จตามสมมุติฐานของการวิจัย

ตารางที่ 2 แสดงระดับพัฒนาการของผู้เรียน “ร้อยละที่เพิ่มขึ้น” (Percentage Increase) ของคะแนนเฉลี่ยความสามารถของผู้เรียนในแต่ละทักษะก่อนและหลังเรียน

ทักษะทางภาษา	ความสามารถของผู้เรียนแต่ละทักษะ		ส่วนต่างคะแนน	ร้อยละที่เพิ่มขึ้น (%)
	($\bar{x}$) ก่อนเรียน	($\bar{x}$) หลังเรียน		
1. การฟัง	2.31	4.06	+1.75	75.76%
2. การจำแนกลักษณะทางเสียง	2.13	3.88	+1.75	82.16%
3. การออกเสียง	2.22	3.72	+1.50	67.57%
ภาพรวมทุกด้าน	2.22	3.89	+1.67	75.23%

นอกเหนือจากการวิเคราะห์ข้อมูลตามตารางที่ 1 ที่แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถของผู้เรียนก่อนและหลังเรียนแล้ว ยังได้ทำการวิเคราะห์ระดับพัฒนาการความสามารถของผู้เรียนเพิ่มเติมเพื่อแสดงให้เห็นภาพการเปลี่ยนแปลงเชิงปริมาณได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น โดยคำนวณหาร้อยละที่เพิ่มขึ้น (Percentage Increase) ของคะแนนเฉลี่ยความสามารถของผู้เรียนในแต่ละทักษะ ดังผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 2 ซึ่งพบว่าหลังเรียนสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษผ่านเพลง ผู้เรียนมีพัฒนาการความสามารถในภาพรวมทุกด้าน โดยมีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) เพิ่มขึ้นจาก 2.22 เป็น 3.89 คิดเป็นพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยร้อยละ 75.23 และเมื่อพิจารณาเป็นรายทักษะ พบว่าทักษะที่ผู้เรียนมีพัฒนาการสูงสุดคือ ทักษะการจำแนกลักษณะทางเสียง โดยมีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) เพิ่มขึ้นจาก 2.13 เป็น 3.88 คิดเป็นร้อยละที่เพิ่มขึ้นสูงถึง 82.16 รองลงมาคือ ทักษะการฟัง ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) เพิ่มขึ้นจาก 2.31 เป็น 4.06 คิดเป็นพัฒนาการร้อยละ 75.76 ส่วนทักษะการออกเสียง แม้จะมีพัฒนาการน้อยที่สุดในสามทักษะ แต่ก็ยังคงเพิ่มขึ้นในระดับที่น่าพอใจ โดยมีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) เพิ่มขึ้นจาก 2.22 เป็น 3.72 คิดเป็นร้อยละที่เพิ่มขึ้น 67.57 ข้อมูลดังกล่าวชี้ให้เห็นว่ากระบวนการเรียนการสอนที่นำมาใช้มีประสิทธิภาพในการยกระดับสมรรถนะทางภาษาและการรับรู้ทางเสียงของผู้เรียนได้อย่างเป็นรูปธรรม การใช้เพลงเป็นสื่อในการสอนสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษไม่เพียงแต่ช่วยยกระดับความสามารถของผู้เรียนได้อย่างมีนัยสำคัญเท่านั้น แต่ยังส่งผลให้เกิดพัฒนาการในระดับสูงโดยเฉพาะอย่างยิ่งในทักษะที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้และวิเคราะห์ความแตกต่างของหน่วยเสียง (Perceptive Skills) ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญของการออกเสียงที่ถูกต้องในลำดับต่อไป

5. อภิปรายผล

ผลการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นอย่างเด่นชัดว่า การสอนสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงเป็นสื่อกลางมีประสิทธิผลในการพัฒนาความสามารถของผู้เรียน ทั้งในด้านทักษะการฟัง ทักษะการจำแนกลักษณะทางเสียง

และทักษะการออกเสียงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้ทุกประการ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถนำมาอภิปรายในประเด็นต่าง ๆ ได้ดังนี้

5.1 ประสิทธิผลของการใช้เพลงในการพัฒนาทักษะทางสัทศาสตร์ของผู้เรียนโดยรวม

ผลจากการวิเคราะห์ในตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของผู้เรียนสูงกว่าก่อนเรียนในทุกทักษะและความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.001$) ซึ่งเป็นการยืนยันว่าการสอนสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงเสริมหรือเพิ่มเข้าไปในบทเรียนนั้น ส่งผลลัพธ์เชิงบวกต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ข้อมูลจากตารางที่ 2 ยืนยันข้อสรุปนี้ได้เป็นอย่างดี โดยแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมีพัฒนาการความสามารถในภาพรวมสูงถึงร้อยละ 75.23 ซึ่งถือเป็นระดับพัฒนาการที่สูง ผลลัพธ์ดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดและงานวิจัยของ Shen (2009) ซึ่งเป็นงานวิจัยที่สนับสนุนการใช้ดนตรีและเพลงในการเรียนการสอนภาษา โดยได้ให้แนวคิดสำคัญในประเด็นดังกล่าวไว้ว่า เพลงเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่สนุกสนานและผ่อนคลาย ซึ่งช่วยลด “ตัวกรองทางอารมณ์” (Affective Filter) ของผู้เรียนตามทฤษฎีของ Krashen (1982) ซึ่งทฤษฎีนี้อธิบายว่าอารมณ์ความรู้สึกเชิงลบ เช่น ความวิตกกังวล ความกลัว หรือความเบื่อหน่าย เปรียบเสมือน “ตัวกรอง” หรือกำแพงในจิตใจที่ปิดกั้นไม่ให้ผู้เรียนรับภาษาใหม่ได้ดี หากตัวกรองสูง (เครียด/กลัว) การเรียนรู้จะเกิดได้ยาก แต่หากตัวกรองต่ำ (ผ่อนคลาย/มีแรงจูงใจ) การเรียนรู้จะดียิ่งขึ้น ฉะนั้นเมื่อผู้เรียนมีความวิตกกังวลต่ำพวกเขาจะเปิดรับข้อมูลทางภาษา (Language Input) ได้ดีขึ้น ดังนั้นการเรียนการสอนสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษผ่านเพลงจึงส่งผลให้การซึมซับลักษณะทางเสียงเป็นไปอย่างธรรมชาติและมีประสิทธิภาพมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นหน่วยเสียงในภาษาที่แยกส่วนได้ (Segmentals) ซึ่งหมายถึงเสียงในภาษาที่เป็นส่วนของพยางค์และสามารถแยกออกมาเปล่งเสียงตามลำพังได้ (ฉลวย บุญประเสริฐ, 2553) ประกอบด้วยเสียงพยัญชนะ (Consonant Sounds) ซึ่งเสียงพยัญชนะยังแบ่งแยกย่อยโดยพิจารณาจากการสั่นสะเทือนของเส้นเสียงดังนี้ คือ เสียงก้อง (Voiced) และเสียงไม่ก้อง (Unvoiced หรือ Voiceless) ส่วนต่อมาคือเสียงสระ (Vowel Sounds) ซึ่งถือเป็นแกนหรือหัวใจของพยางค์ เสียงสระยังแยกย่อยเป็นสระเดี่ยว (Single Vowels หรือ Monophthongs) ในส่วนของสระเดี่ยวยังแบ่งแยกย่อยเป็นสระเดี่ยวเสียงสั้น (Short Single Vowels) และสระเดี่ยวเสียงยาว (Long Single Vowels) นอกจากสระเดี่ยวแล้วยังมีสระอีกประเภทหนึ่ง นั้นก็คือสระประสม ซึ่งมีทั้งสระประสม 2 เสียง (Diphthongs) และสระประสม 3 เสียง (Triphthongs) และอีกส่วนหนึ่งที่ผู้เรียนสามารถซึมซับลักษณะทางเสียงที่เป็นไปอย่างธรรมชาติและมีประสิทธิภาพมากขึ้นได้เช่นกัน คือเสียงในภาษาที่แยกส่วนไม่ได้ (Suprasegmentals) หรือจะเรียกว่าลักษณะที่เหนือหน่วยแยกส่วน ซึ่งหมายถึงลักษณะต่าง ๆ ของเสียงที่จะเกิดขึ้นซ้อนกับหน่วยเสียงแยกส่วนได้ หรือหน่วยเสียงที่อยู่รวมกันเป็นกลุ่ม ๆ เช่น ในกรณีของการพูดต่อเนื่อง (Connected Speech) เสียงที่เกิดซ้อนร่วมกับเสียงอื่น ๆ ในภาษาอังกฤษที่มีความสำคัญก็คือ เสียงหนักเบา (Stress) หรือการลงน้ำหนัก ซึ่งแบ่งย่อยเป็นการลงน้ำหนักในระดับคำ (Word Stress) และการลงน้ำหนักในระดับประโยค (Sentence Stress) นอกจากนี้ยังมีอีกส่วนที่มีความสำคัญ นั่นก็คือจังหวะ (Rhythm) ซึ่งหมายถึง “ลักษณะของเสียงที่เกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอในแต่ละช่วงตอนของคำพูด เช่นเดียวกับจังหวะดนตรี จังหวะการเดิน ภาษาทุกภาษามีจังหวะ” (เทียนมณี บุญจุน, 2548) รวมทั้งระดับ

เสียง (Pitch) และท่วงทำนองเสียง (Intonation) ซึ่งจะเกิดในกรณีที่มีการพูดต่อเนื่อง (Connected Speech) อันจะส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งในแง่ของความหมาย และทัศนคติระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง

นอกจากนี้ ผลลัพธ์จากการเรียนสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษผ่านเพลงยังสอดคล้องกับแนวคิด Avdiu (2021) ที่ว่า เพลงช่วยให้ผู้เรียนจดจำ “Chunks of Language” (ภาษาที่อยู่ในแต่ละท่อนของเพลง) ซึ่งหมายถึงเนื้อเพลงที่มาพร้อมกับจังหวะและทำนอง ด้วยคุณสมบัติของเพลงตามแนวคิดข้างต้นส่งผลให้ผู้เรียนจดจำคำศัพท์ รับรู้เสียงของคำศัพท์ที่อยู่ในเพลง และจำแนกเสียงเหล่านั้นได้แม่นยำขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นผลต่อเนื่องจากการฟังเพลงคือผู้เรียนจะมีต้นแบบ (Auditory Model) ที่ดีในการเลียนแบบและฝึกฝนการออกเสียงของตนเอง ในส่วนของการร้องเพลงตาม (Sing-along) การร้องเพลงตามเป็นเทคนิคหนึ่งที่ผู้เรียนจะได้ฝึกฝนการเชื่อมโยงเสียง (Liaison) การเชื่อมเสียงระหว่างคำ (Linking) การตัดเสียงหรือการลดเสียง (Elision) การลดรูปของเสียง (Reduction) การโยงเสียงและการแทรกเสียง (Intrusion) การกลมกลืนเสียง (Assimilation) การรวมเสียง (Coalescence) และการลงน้ำหนักคำ (Word Stress) ในประโยคอย่างเป็นธรรมชาติ อย่างไรก็ตามการที่ทักษะการออกเสียงของผู้เรียนในงานวิจัยนี้มีพัฒนาการน้อยกว่าทักษะด้านการรับรู้เป็นผลมาจากความซับซ้อนของกลไกในการออกเสียงที่ต้องอาศัยการทำงานของอวัยวะในการออกเสียง (Articulators) ร่วมกับกระแสลม (Airstream) อย่างเป็นระบบด้วยสัดส่วนที่เหมาะสม ซึ่งความสำเร็จดังกล่าวเกิดจากการฝึกฝนที่จริงจังและต่อเนื่อง เนื่องจากการออกเสียงเป็นทักษะที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของร่างกายร่วมกับสมอง การฝึกออกเสียงบ่อย ๆ จะทำให้กล้ามเนื้อต่าง ๆ ในปากที่ใช้ผลิตเสียงมีความแข็งแรงและสามารถควบคุมได้ ฉะนั้นในการพัฒนาทักษะการออกเสียงจึงต้องใช้ระยะเวลาในการฝึกฝนกล้ามเนื้อและการควบคุมลมหายใจมากกว่าเพียงแค่การทำให้หูคุ้นชินกับเสียงที่ถูกต้องเพียงอย่างเดียว ดังนั้นผลลัพธ์จากการวิจัยนี้จึงสะท้อนความเป็นจริงตามธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษา “การได้ยินที่แม่นยำ นำไปสู่การออกเสียงที่ถูกต้อง”และการจะพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น ผู้เรียนจะต้องนำทฤษฎีด้านสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษที่ได้เรียนรู้มาสู่การปฏิบัติ และจะต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง จึงจะเห็นผลลัพธ์ของการพัฒนาทักษะดังกล่าวได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น

นอกจากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นในเรื่องการใช้เพลงในการพัฒนาทักษะ Patel (2011) เป็นอีกผู้หนึ่งที่สนับสนุนแนวคิดนี้โดยได้เสนอ OPERA Hypothesis ซึ่งระบุว่าดนตรีและภาษาใช้สมองส่วนประมวลผลร่วมกัน การฝึกทางดนตรี (เช่น การฟังเพลง) จึงส่งผลเชิงบวกต่อการประมวลผลเสียงทั้งจากการฟังและการพูด (Speech Processing) อันจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถจำแนกลักษณะต่าง ๆ ทางเสียง เช่น การเน้นพยางค์ (Stress) และท่วงทำนองเสียง (Intonation) ได้ดีกว่าการฝึกพูดเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ผลงานวิจัยนี้ยังไปในทิศทางเดียวกับงานของ Medina (1993) ที่ศึกษาเรื่องการใช้เพลงในการพัฒนาทักษะทางภาษา โดยพบว่าเพลงช่วยส่งเสริม “Phonological Awareness” หรือความตระหนักรู้ทางระบบเสียงได้ดีกว่าการฝึกพูดตามปกติ เนื่องจากจังหวะของเพลงช่วยบังคับให้ผู้เรียนต้องออกเสียงให้ลงจังหวะ (Rhythm-based learning) ซึ่งเป็นคุณลักษณะสำคัญของภาษาอังกฤษที่เป็น Stress-timed language ดังนั้นผลลัพธ์โดยรวมจากงานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าการเรียนสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษผ่านเพลงไม่เพียงแต่ช่วยยกระดับความสามารถทั้ง 3 ทักษะ

ดังกล่าวข้างต้น แต่ยังสร้างรากฐานสำคัญในการสืบค้นและการเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ ซึ่งเป็นทักษะวิชาชีพที่จำเป็นยิ่งสำหรับนิสิตครูภาษาอังกฤษในการสร้างความมั่นใจและความถูกต้องแม่นยำเพื่อส่งต่อความรู้ที่ถูกต้องให้แก่ลูกศิษย์ในอนาคตต่อไป

5.2 พัฒนาการที่โดดเด่นที่สุดของผู้เรียนคือทักษะการจำแนกลักษณะทางเสียง

จะเห็นได้อย่างชัดเจนจากผลลัพธ์ในตารางที่ 2 ว่าผู้เรียนมีทักษะการจำแนกลักษณะทางเสียง (Sound Discrimination Skill) โดดเด่นที่สุดจากทั้ง 3 ทักษะ โดยมีพัฒนาการสูงถึงร้อยละ 82.16 การที่ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านดังกล่าวสูงสุดแสดงให้เห็นว่า การเรียนสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษผ่านเพลงมีส่วนช่วยยกระดับความสามารถของผู้เรียนให้สูงขึ้น เนื่องจากโดยธรรมชาติแล้วเนื้อเพลงที่ประกอบดนตรีเต็มไปด้วยองค์ประกอบทางเสียงที่หลากหลาย ทั้งการสัมผัสอักษร (Alliteration) การสัมผัสสระ (Assonance) และการคล้องจอง (Rhyme) ซึ่งกระตุ้นให้ผู้เรียนต้องตั้งใจฟังและเปรียบเทียบความแตกต่างของเสียงที่คล้ายคลึงกัน (Minimal Pairs) เพื่อทำความเข้าใจเนื้อหาของเพลง การฟังเพลงซ้ำ ๆ โดยเฉพาะท่อนฮุค (Hook) ซึ่งเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของเพลง มีทำนองและเนื้อร้องที่ติดหู ดึงดูดความสนใจ มักมีการร้องซ้ำๆ ในท่อนคอรัส (Chorus) เพื่อให้ผู้ฟังจำได้ทันทีหลังจากฟังเพียงไม่กี่ครั้ง เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่ทำให้เพลงโดดเด่นและเป็นที่จดจำ และยังเป็นการฝึกฝนการจำแนกหน่วยเสียงในบริบทที่แท้จริงโดยไม่รู้ตัว ซึ่งมีประสิทธิภาพกว่าการฝึกฝนจากการท่องจำแบบเดิม ๆ นอกจากนี้ผลลัพธ์จากงานวิจัยนี้เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับงานวิจัยของ Schön et al. (2008) ที่ศึกษาเรื่อง “Music as a driver of language learning” พบความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยงานวิจัยดังกล่าวระบุว่า โครงสร้างทางดนตรีช่วยให้สมองสามารถแบ่งส่วนคำ (Word Segmentation) ในภาษาใหม่ได้ดีขึ้น เช่นเดียวกับผลการวิจัยนี้ที่การฟังเพลงและการจำแนกเสียงมีคะแนนหลังเรียนอยู่ในระดับสูง ซึ่งเป็นการยืนยันว่า “เพลง” เป็นเครื่องมือที่ดีที่ช่วยการกระตุ้นประสาทสัมผัสการรับรู้ของผู้เรียน นอกจากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นเมื่อนำผลลัพธ์การวิจัยนี้ไปเปรียบเทียบกับทฤษฎี Speech Learning Model (SLM) ของ Flege (2018) ที่ระบุว่าการรับรู้ทางเสียง (Perception) เป็นตัวกำหนดคุณภาพของการผลิตเสียง (Production) ผลการวิจัยนี้ก็เป็นไปในทิศทางเดียวกัน คะแนนการจำแนกเสียงหลังเรียนสูงขึ้นร้อยละ 82.16 ซึ่งมักไม่ค่อยปรากฏในงานวิจัยที่ใช้การสอนแบบบรรยายปกติ (Conventional Method) แต่จะพบมากในงานวิจัยที่ใช้ “ดนตรี” หรือ “การสอนแบบเน้นโสตทัศนูปกรณ์” การที่คะแนนด้านการจำแนกเสียงตามพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ เพิ่มสูงขึ้นถึงร้อยละ 82.16 เป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นว่าการเรียนรู้สัทอักษร (Phonetic Symbols) จะไม่ใช่การเรียนเชิงทฤษฎีที่น่าเบื่ออีกต่อไปเมื่อนำมาใช้ควบคู่กับเพลง เพราะผู้เรียนจะเห็น “ภาพลักษณ์ของเสียง” ที่ชัดเจนขึ้น พจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษกลายเป็นเครื่องมือทรงพลังที่ช่วยให้นิสิตครูสามารถพึ่งพาตนเองได้ (Self-reliance) ในการตรวจสอบการออกเสียงที่ถูกต้องซึ่งเป็นทักษะวิชาชีพที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งของผู้เรียนที่จะไปเป็นครูภาษาอังกฤษในอนาคต

5.3 การเชื่อมโยงระหว่างทักษะการฟัง การจำแนกลักษณะทางเสียง และการออกเสียง

ผลจากการวิจัยนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าความสามารถหลังเรียนของผู้เรียน “ด้านการจำแนกลักษณะทางเสียง” เป็นด้านที่มีร้อยละการเพิ่มขึ้นสูงสุดถึง 82.16 (ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เพิ่มจาก 2.13 เป็น 3.88)

เนื่องจากการบูรณาการสัทอักษร (IPA) เข้ากับสื่อบันเทิงอย่างเพลงช่วยเปลี่ยนนามธรรมของเสียงให้เป็นรูปธรรมที่ผู้เรียนสามารถมองเห็นและสัมผัสได้ผ่านการถอดรหัสในพจนานุกรม ทำให้ผู้เรียนเกิดความตระหนักรู้ทางระบบเสียง (Phonological Awareness) ที่แม่นยำกว่าการสอนแบบบรรยายทั่วไป ส่วนต่อมาคือ “ด้านการฟัง (ผ่านเพลง)” มีร้อยละการเพิ่มขึ้นที่ 75.76 (ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เพิ่มจาก 2.31 เป็น 4.06) เนื่องจากเพลง (Songs) เป็นเครื่องมือที่ช่วยเสริมการเรียนรู้และช่วยเสริมทักษะด้านการฟังให้กับผู้เรียน โดยเพลงจะทำหน้าที่กระตุ้นการรับรู้ ลดความเครียด และยังช่วยกระตุ้นความจำระยะยาวได้ดีอีกด้วย และส่วนสุดท้ายคือ “ด้านการออกเสียง” ถึงแม้จะมีร้อยละการเพิ่มขึ้นน้อยที่สุดในกลุ่มคือ 67.57 (ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เพิ่มจาก 2.22 เป็น 3.72) แต่ก็ยังถือว่าเป็นการพัฒนาที่อยู่ในระดับที่น่าพอใจมีระดับการพัฒนาที่สูงและมีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากทักษะการออกเสียงเป็น (Productive Skill) ประเภทหนึ่ง เป็นทักษะที่ต้องใช้ระยะเวลาในการฝึกฝนกล้ามเนื้อซึ่งมีกระบวนการและกลไกการผลิตเสียงที่ซับซ้อนกว่าทักษะการรับสาร (Receptive Skill) อย่างทักษะการฟังและทักษะการจำแนกเสียง ข้อมูลจากการวิจัยนี้สะท้อนให้เห็นว่ากิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ที่นำมาใช้นั้นสามารถ “เปลี่ยน” ระดับความสามารถของผู้เรียนจากระดับ “ต่ำกว่าเกณฑ์” ขึ้นมาสู่ระดับ “สูง” ได้อย่างเป็นระบบและสอดคล้องกัน เพราะเมื่อผู้เรียนฟังได้และจำแนกเสียงเป็นก็จะส่งผลให้ความสามารถด้านออกเสียงดีขึ้น

อีกหนึ่งประเด็นที่น่าสนใจจากผลลัพธ์ของงานวิจัยนี้ คือช่องว่างระหว่างการรับรู้และการแสดงออก (Perception-Production Gap) เห็นได้จากผลการวิจัยในตารางที่ 1 หลังเรียนผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการฟังและการจำแนกลักษณะทางเสียงสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการออกเสียง ($\bar{x}$ = 4.06, S.D. = 0.62), ($\bar{x}$ = 3.88, S.D. = 0.75) และ ($\bar{x}$ = 3.72, S.D. = 0.73) ตามลำดับ ส่วนผลการวิจัยในตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าความสามารถหลังเรียนของผู้เรียนด้านการจำแนกลักษณะทางเสียงมีร้อยละการเพิ่มขึ้นสูงสุดถึง 82.16 ส่วนต่อมาคือด้านการฟัง (ผ่านเพลง) มีร้อยละการเพิ่มขึ้นที่ 75.76 และส่วนสุดท้ายคือด้านการออกเสียงมีร้อยละการเพิ่มขึ้นน้อยที่สุดในกลุ่มคือ 67.57 แสดงให้เห็นว่าพัฒนาการทางภาษานั้นไม่ได้เกิดขึ้นแบบเส้นขนานในทุกทักษะ แต่มีลักษณะเป็นลำดับขั้น (Hierarchical) โดยทักษะการรับสาร (Receptive Skills) อย่างการฟังและการจำแนกลักษณะทางเสียงมักจะพัฒนาได้เร็วและดีกว่าทักษะการส่งสาร (Productive Skills) อย่างการออกเสียง เนื่องจากการออกเสียงต้องใช้การประสานงานของกล้ามเนื้อภายในปากและการควบคุมลมหายใจเกี่ยวข้องกับทักษะพิสัย (Psychomotor skills) ซึ่งมีกระบวนการและกลไกที่ซับซ้อนมากกว่าการรับรู้ทางโสตประสาทเพียงอย่างเดียว ดังนั้นอัตราการเพิ่มที่ร้อยละ 67.57 ของการออกเสียงจึงไม่ใช่ความล้มเหลว แต่เป็นสิ่งชี้ชัดถึงความยากเชิงธรรมชาติของทักษะนี้ ดังนั้นการที่ผู้เรียนจะพัฒนาทักษะด้านนี้ให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ จำเป็นต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างถูกวิธีและต่อเนื่อง นั่นคือหนึ่งในกุญแจแห่งความสำเร็จ และการที่ผลลัพธ์การวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนสามารถพัฒนาการ “ฟัง” และ “การจำแนกเสียง” ได้รวดเร็วกว่า “การออกเสียง” สะท้อนให้เห็นว่ากระบวนการทางพุทธิปัญญา (Cognitive Process) ของมนุษย์ในการเรียนรู้ภาษานั้นมักจะเริ่มจากการสร้างแผนผังทางเสียงในสมอง (Mental Representation) ให้ชัดเจนก่อน ซึ่งเห็นได้จากคะแนนการจำแนกเสียงที่เพิ่มสูงขึ้นถึงร้อยละ 82.16

6. ข้อเสนอแนะ

ผลลัพธ์จากงานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า การนำ "เพลง" มาบูรณาการร่วมกับ "สัทศาสตร์" และ "การใช้พจนานุกรมอังกฤษ" เป็นกระบวนการที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน โดยเพลงทำหน้าที่กระตุ้นการรับรู้และลดความเครียด ในขณะที่สัทศาสตร์และพจนานุกรมทำหน้าที่ให้ความถูกต้องทางวิชาการ นำไปสู่การพัฒนาทักษะการฟัง การจำแนกลักษณะทางเสียง และการออกเสียงที่มีประสิทธิภาพตามสมมุติฐานของการวิจัย ซึ่งผลลัพธ์ดังกล่าว สอดคล้องกับแนวคิดของ Celce-Murcia et al. (2010) ในหนังสือ Teaching Pronunciation ที่เน้นย้ำว่ากระบวนการพัฒนาทักษะการออกเสียงต้องเริ่มจาก “การรับรู้” (Perception/Discrimination) ก่อนที่จะไปสู่ “การผลิตเสียง” (Production) ดังนั้นการฝึกให้ผู้เรียนจำแนกเสียงจากเพลงและตรวจสอบด้วยพจนานุกรมก่อน แล้วจึงฝึกออกเสียงตาม (Shadowing/Singing) จึงเป็นลำดับขั้นที่ถูกต้องตามหลักพุทธิปัญญา (Cognitive Process) จากการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 1 และ 2 ซึ่งแสดงให้เห็นถึงประสิทธิผลของการสอนสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษผ่านเพลงในการช่วยพัฒนาทักษะทั้ง 3 ด้านให้กับผู้เรียน (ซึ่งในบริบทนี้คือนิสิตครู) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทุกด้าน โดยค่าเฉลี่ยความสามารถหลังเรียนเพิ่มสูงขึ้นจาก “ระดับต่ำ” เป็น “ระดับสูง” ในทุกทักษะ สามารถสังเคราะห์เป็นข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย และข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต ได้ดังนี้

6.1 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

6.1.1 สำหรับพัฒนาทักษะการออกเสียงให้กับผู้เรียน: เพื่อส่งเสริมทักษะการออกเสียงให้มีพัฒนาการทัดเทียมกับทักษะการฟัง ควรเพิ่มกิจกรรมที่เน้นการปฏิบัติและการให้ข้อมูลป้อนกลับ เช่น การบันทึกเสียงของตนเองขณะร้องเพลงเพื่อเปรียบเทียบกับต้นฉบับ หรือการใช้แอปพลิเคชันที่สามารถวิเคราะห์การออกเสียงได้

6.1.2 สำหรับผู้สอน: ควรนำกิจกรรมการเรียนรู้สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษผ่านเพลงไปประยุกต์ใช้ในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ โดยอาจจะคัดเลือกเพลงที่มีลักษณะทางเสียงที่ต้องการเน้นเป็นพิเศษ และออกแบบกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนวิเคราะห์เสียงในเนื้อเพลง เช่น การหาคู่เทียบเสียง (Minimal Pairs) หรือการทำเครื่องหมายการเชื่อมเสียงระหว่างคำ (Linking) ในเนื้อเพลง

6.2 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

จากผลการวิจัยนี้ชี้ชัดว่าการจัดการเรียนรู้สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษผ่านเพลงสามารถพัฒนาทักษะการฟัง การจำแนกลักษณะทางเสียง และการออกเสียงของผู้เรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ จึงมีข้อเสนอแนะเชิงนโยบายเพื่อนำผลการวิจัยไปขยายผลต่อไป ดังนี้

6.2.1 ส่งเสริมแนวทางการสอนที่เน้นทักษะการรับรู้เสียง (Receptive Skills) ควบคู่กับทักษะการผลิตหรือทักษะการออกเสียง (Productive Skills) ผลการวิจัยในตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า “ทักษะการจำแนกลักษณะทางเสียง” มีร้อยละการพัฒนาสูงสุดถึง 82.16 ซึ่งเป็นทักษะการรับรู้ที่สำคัญและเป็นรากฐานของการออกเสียงที่ถูกต้อง ดังนั้นนโยบายด้านการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษควรส่งเสริมให้ครูผู้สอนบูรณาการการสอนทักษะการฟัง (Listening) และการจำแนกเสียง (Sound Discrimination) เข้า

กับการสอนทักษะการออกเสียง (Pronunciation) อย่างเป็นระบบ เพราะเมื่อผู้เรียนสามารถ “ฟังได้” และ “จำแนก”ความแตกต่างของเสียงได้อย่างชัดเจน จะส่งผลโดยตรงต่อความสามารถในการ “ออกเสียง” นั้น ๆ ได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ

6.2.2 จัดอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนาครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่ไม่ได้จบเอกภาษาอังกฤษโดยตรง ผลลัพธ์ของงานวิจัยนี้ควรถูกนำไปขยายผลสู่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันที่อาจจะไม่เคยได้รับการฝึกฝนด้านสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษอย่างเป็นระบบ หน่วยงานทางการศึกษา เช่น สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน หรือสถาบันพัฒนาครู ควรจัดทำโครงการอบรมเชิงปฏิบัติการในหัวข้อ “การประยุกต์ใช้เพลงและดนตรีเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ” เพื่อยกระดับความสามารถทางสัทศาสตร์ของครู ซึ่งจะส่งผลดีต่อนักเรียนในความดูแลโดยตรง

6.2.3 ปรับปรุงเกณฑ์การประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยให้ความสำคัญกับความชัดเจนในการออกเสียง นโยบายการวัดและประเมินผลทักษะภาษาอังกฤษควรได้รับการทบทวนและเพิ่มน้ำหนักความสำคัญของความชัดเจนและความถูกต้องในการออกเสียง (Pronunciation Accuracy and Intelligibility) ให้มากขึ้น นอกเหนือจากการประเมินความรู้ด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ และความสามารถด้านทักษะหลักอื่น ๆ ผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าทักษะการออกเสียงสามารถพัฒนาได้ หลังเรียนค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เพิ่มจาก 2.22 เป็น 3.72 ฉะนั้นหากมีการกำหนดเกณฑ์ประเมินที่ชัดเจนจะกระตุ้นให้ทั้งผู้สอนและผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของสัทศาสตร์ซึ่งเป็นหัวใจของการสื่อสารทางการฟังพูดที่มีประสิทธิภาพ

6.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต

จากผลการวิจัยนี้ สามารถต่อยอดองค์ความรู้เพื่อสร้างความเข้าใจที่ลึกซึ้งและครอบคลุมมิติอื่น ๆ ของการสอนสัทศาสตร์ได้ดังนี้

6.3.1. การศึกษาสภาวะคงทนของทักษะทางสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตครูหลังสิ้นสุดการเรียนการสอนโดยใช้เพลงเป็นฐาน ชื่อบทความวิจัย: การศึกษาประสิทธิผลระยะยาวของการพัฒนาทักษะทางสัทศาสตร์ของนิสิตครูภาษาอังกฤษ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความคงทนของทักษะการฟัง การจำแนกลักษณะทางเสียง และการออกเสียงของผู้เรียนหลังจากสิ้นสุดการเรียนการสอนไปแล้วเป็นระยะเวลา 1 ปี เพื่อตรวจสอบว่าความสามารถที่เพิ่มขึ้นใน “ระดับสูง” นั้นเป็นผลที่ยั่งยืนหรือไม่ และมีปัจจัยใดที่ส่งผลต่อการรักษาระดับทักษะดังกล่าว

6.3.2 การเปรียบเทียบประสิทธิผลระหว่างการสอนสัทศาสตร์โดยใช้เพลงกับวิธีการสอนรูปแบบอื่น ชื่อบทความวิจัย: การเปรียบเทียบประสิทธิผลของการสอนสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษสำหรับนิสิตครูระหว่างการใช้เพลง (Using Songs) การใช้แอปพลิเคชันมัลติมีเดีย (Multimedia Applications) และการสอนแบบฝึกซ้ำ (Drilling Methods) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะทางสัทศาสตร์ 3 ด้าน ระหว่างกลุ่มที่เรียนผ่านเพลง กลุ่มที่เรียนผ่านแอปพลิเคชัน และกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบดั้งเดิม เพื่อค้นหารูปแบบการสอนที่มีประสิทธิภาพสูงสุด และวิเคราะห์ว่าสื่อแต่ละประเภทส่งผลต่อการพัฒนาทักษะย่อยแต่ละด้านแตกต่างกันอย่างไร

7. กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยครั้งนี้ ได้รับการสนับสนุนทุนอุดหนุนการวิจัยจากงบประมาณเงินรายได้ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2568

เอกสารอ้างอิง

ฉลวย บุญประเสริฐ. (2553). *ภาษาศาสตร์พื้นฐาน* (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม, พิมพ์ครั้งที่ 2). มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.

เทียนมณี บุญจุน. (2548). *สัทศาสตร์: ระบบเสียงในภาษาอังกฤษและภาษาไทย*. โอเดียนสโตร์.

ปรารถนา ผดุงพจน์. (2567). ประสิทธิภาพของชุดการฝึกปฏิบัติด้วยตนเองการออกเสียงภาษาอังกฤษเรื่องการลงเสียงหนัก-เบาในภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, 35*(1), 81–94.

พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2544). *การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์* (พิมพ์ครั้งที่ 3). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

Avdiu, T. A. (2021). Non-native English teachers' views on the use of music and songs in teaching English as a foreign language to primary school learners. *Rast Musicology Journal, 9*(3), 3105–3120.

Cambridge advanced learner's dictionary (4th ed.). (2013). Cambridge University Press.

Celce-Murcia, M., Brinton, D. M., & Goodwin, J. M. (2010). *Teaching pronunciation: A course book and reference guide* (2nd ed.). Cambridge University Press.

Engh, D. (2013). Why use music in English language learning? A survey of the literature. *English Language Teaching, 6*(2), 113–127.

Flege, J. E. (2018, July). The speech learning model (SLM) account of how Japanese speakers learn English /r/ and /l/ [Conference presentation]. Sophia University, Tokyo, Japan.

Hewings, M. (2004). *Pronunciation practice activities book and audio CD pack* (Vol. 2). Cambridge University Press.

Krashen, S. D. (1982). *Principles and practice in second language acquisition*. Pergamon Press.

Medina, S. L. (1993). *The effect of music on second language acquisition* (ED358337). ERIC. Retrieved from https://scispace.com/pdf/the-effects-of-music-upon-second-language-vocabulary-531viv1ndp.pdf

Patel, A. D. (2011). Why would musical training benefit the neural encoding of speech? The OPERA hypothesis. *Frontiers in Psychology, 2*, 142. Retrieved from https://doi.org/10.3389/fpsyg.2011.00142

Schön, D., Boyer, M., Moreno, S., Besson, M., Peretz, I., & Kolinsky, R. (2008). Songs as an aid for language acquisition. *Cognition, 106*(2), 975–983.

Shen, C. (2009). Using English songs: An enjoyable and effective approach to ELT. *English Language Teaching, 2*(1), 88–94. Retrieved from https://doi.org/10.5539/elt.v2n1p88

Ward, S. (2009, October 26). *Stand by me* [Video]. YouTube. Retrieved from https://www.youtube.com/watch?v=40H9mpkkaz0